A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2021. május 12.*

„Előzetes döntéshozatal – Munkavállalók szabad mozgása – Egyenlő bánásmód – Szociális kedvezmények – A forrásokhoz kötött felső határok – A támogatások kifizetési időszakát megelőző utolsó előtti évben kapott források figyelembevétele – A származási tagállamába visszatérő munkavállaló – A családi támogatásra való jogosultság csökkentése”

A C-27/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a tribunal de grande instance de Rennes (rennes-i általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) a Bírósághoz 2020. január 21-én érkezett, 2019. június 7-i határozatával terjesztett elő a

PF,

QG

és

a **Caisse d’allocations familiales (CAF) d’Ille-et-Vilaine**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: N. Wahl tanácselnök, F. Biltgen (előadó) és L. S. Rossi bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– PF és QG, személyesen,

– a francia kormány képviseletében E. de Moustier és A. Ferrand, meghatalmazotti minőségben,

– a cseh kormány képviseletében M. Smolek, J. Vláčil és J. Pavliš, meghatalmazotti minőségben,

– az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: A. Giordano avvocato dello Stato,

* Az eljárás nyelve: francia.

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében D. Martin és B.-R. Killmann, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 20. és EUMSZ 45. cikk, a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló, 2004. április 29-i 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2004. L 166., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 72. o.), valamint a munkavállalók Unión belüli szabad mozgásáról szóló, 2011. április 5-i 492/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2011. L 141., 1. o.) 7. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a PF és QG francia állampolgár házastársak, valamint a Caisse d'allocations familiales d'Ille–et-Vilaine (CAF) (Ille–et-Vilaine-i családtámogatási pénztár, Franciaország; a továbbiakban: Ille–et-Vilaine-i CAF) között a családi támogatásokra való jogosultságuk értékelése és az utóbbiak összegének kiszámítása céljából a referencia naptári év meghatározása tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 883/2004 rendelet

3 A 833/2004 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében ezt a rendeletet „a tagállamok állampolgáraira, egy tagállamban lakóhellyel rendelkező hontalanokra és menekültekre [helyesen: a tagállamok valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező állampolgáraira {…}] – akik egy vagy több tagállam jogszabályainak hatálya alá tartoznak vagy tartoztak –, valamint ezek családtagjaira és túlélő hozzátartozóira kell alkalmazni."

4 E rendelet 4. cikke értelmében:

„E rendelet eltérő rendelkezései hiányában az e rendelet hatálya alá tartozó személyeket bármely tagállam jogszabályai szerint ugyanolyan jogok illetik meg, és ugyanolyan kötelezettségek terhelik, mint az adott tagállam állampolgárait."

A 492/2011 rendelet

5 A 492/2011 rendelet 7. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Valamely tagállamnak egy másik tagállam területén foglalkoztatott állampolgárát a foglalkoztatási és munkafeltételek tekintetében nem kezelhetik állampolgársága miatt a hazai állampolgároktól [helyesen: munkavállalóktól] eltérő módon, különösen, ami a javadalmazást, a munkaviszony megszüntetését és munkanélkülivé válás esetén az újraelhelyezést vagy újrafoglalkoztatást illeti.

(2) Az említett munkavállaló a hazai munkavállalókkal azonos szociális és adókedvezményeket élvez.”

A francia jog

6 A code de la sécurité sociale (társadalombiztosítási törvénykönyv) L. 521–1. cikke értelmében a családi támogatásokat a második eltartott gyermek után kell folyósítani. A családi támogatások összegét az eltartott gyermekek száma, valamint a háztartás erőforrásai alapján határozzák meg.

7 A családi támogatások folyósítására való jogosultságok kiszámítását illetően a társadalombiztosítási törvénykönyv R 532-3. cikke pontosítja, hogy „[a] figyelembe vett források a referencia naptári évben kapott források”, valamint hogy „[a] referencia naptári év a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti év”.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

8 A francia állampolgárságú PF és QG házastársak 2011-ben 59 734 euró, 2012-ben pedig 63 680 euró összegű adóköteles jövedelmet vallottak be. Négy eltartott kiskorú gyermekük után összesen havi 458,02 euró összegű családi támogatásban részesültek.

9 E támogatás kifizetését megszakították azután, hogy QG-t, a francia igazságszolgáltatási rendszerbe tartozó bírót a Luxemburgban található Európai Unió Bíróságára rendelték ki hároméves időszakra. Új álláshelye miatt QG éves jövedelme megemelkedett, amely a 2015-ös évre vonatkozóan 123 609 eurónak, a 2016-os év tekintetében pedig 132 499 eurónak felelt meg.

10 QG Franciaországba való visszatérését és az eredeti munkakörébe 2017 szeptemberében történő visszahelyezését követően, ami jelentős jövedelemcsökkenést eredményezett, az alapeljárás felperesei 2017. december 1-jén családi támogatás iránti kérelmet nyújtottak be az Ille-et-Vilaine-i CAF-hoz, azt állítva, hogy a figyelembe veendő jövedelmeknek az e kérelem időpontjában a háztartást megillető jövedelmeknek kell lenniük, és hogy a társadalombiztosítási törvénykönyv R 532–3. cikke rendelkezéseinek alkalmazását – amely cikk referencia naptári évként a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évet, azaz a jelen esetben 2015-öt határozza meg – figyelmen kívül kell hagyni.

11 2018. január 24-i határozatában az Ille-et-Vilaine-i CAF azt állapította meg számukra, hogy a családi támogatások havi összege 115,65 euró.

12 Az alapeljárás felperesei e határozattal szemben fellebbezést nyújtottak be, amelyet elutasítottak.

13 A kérdést előterjesztő bírósághoz fordultak az említett határozat megsemmisítése és annak érdekében, hogy a családi támogatások havi összegét 462,62 euróban állapítsák meg, amely összeg figyelembe veszi az aktualizált jövedelmeket és az eltartott gyermekek számát.

14 Az alapeljárás felperesei szerint az Ille-et-Vilaine-i CAF nem tartotta tiszteletben sem az EUMSZ 20. és EUMSZ 45. cikk rendelkezéseit, sem a 883/2004 rendelet 4. cikkét, sem pedig a 492/2011 rendelet 7. cikkét. Ezenkívül a társadalombiztosításról szóló törvénykönyv R 532-3. cikke sérti az egyenlő bánásmód elvét, tehát nyilvánvalóan jogellenes.

15 A kérdést előterjesztő bíróság először is emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 45. cikk (2) bekezdése értelmében a munkavállalók szabad mozgása magában foglalja az állampolgárság alapján történő minden hátrányos megkülönböztetés megszüntetését a tagállamok munkavállalói között a foglalkoztatás, a javadalmazás, valamint az egyéb munka- és foglalkoztatási feltételek tekintetében.

16 Ezt követően felmerül a kérdés, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti rendelkezés hátrányosan megkülönböztető jellegű-e, igenlő válasz esetén pedig igazolható–e közérdeken alapuló kényszerítő indokokkal. Az uniós joggal ugyanis összeegyeztethetetlen lenne, ha a valamely tagállam állampolgárságával rendelkező munkavállaló az e tagállamba való visszatérését követően kedvezőtlenebb bánásmódban részesülne annál, mint amelyben akkor részesült volna, ha nem vette volna igénybe a Szerződés által a szabad mozgás terén biztosított lehetőségeket.

17 E körülmények között határozott úgy a tribunal de grande instance de Rennes (rennes-i általános hatáskörű elsőfokú bíróság), hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az uniós jogot, különösen az [EUMSZ] 20. és 45. cikk[e]t, valamint a 883/2004 rendelet 4. cikkét és a 492/2011 rendelet 7. cikkét, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, mint a code de la sécurité sociale (társadalombiztosítási törvénykönyv) R 532-3. cikke, amely a családi ellátások kiszámításának referencia naptári éveként a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évet határozza meg, amelynek alkalmazása – abban a helyzetben, ha a jogosult jövedelme egy másik tagállamban jelentősen növekedett, majd a hazájába történő visszatérést [követően] visszaesett – azt eredményezi, hogy a jogosultat részben megfosztják a családi támogatásokhoz fűződő jogától, szemben azon lakosokkal, akik nem gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

18 Előzetesen meg kell határozni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat által érintett valamennyi rendelkezés alkalmazandó-e az alapügy tárgyát képező, valamely nemzeti tisztviselőnek az Európai Unió valamely intézményéhez történő kirendelésével kapcsolatos helyzetre.

19 Ami az EUM-Szerződésben a munkavállalók szabad mozgására vonatkozóan előírt rendelkezéseket illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az olyan uniós polgár, aki a származási tagállamától eltérő tagállamban dolgozik, és aki nemzetközi szervezetben vállalt munkát, az EUMSZ 45. cikk hatálya alá tartozik (lásd: 1989. március 15–i Echternach és Moritz ítélet, 389/87 és 390/87, EU:C:1989:130, 11. pont; 2016. október 6–i Adrien és társai ítélet, C-466/15, EU:C:2006:749, 24. pont; 2017. május 31–i U ítélet, C–420/15, EU:C:2013:408, 13. pont).

20 Következésképpen az olyan uniós polgároktól, akik a származási tagállamuktól eltérő tagállamban az Unió valamely intézményénél vagy szervénél dolgoznak, nem tagadható meg azon szociális jogok és előnyök kedvezménye, amelyet az EUMSZ 45. cikk biztosít számára (lásd ebben az értelemben: 1989. március 15-i Echternach és Moritz ítélet, 389/87 és 390/87, EU:C:1989:130, 12. pont; 2016. október 6–i Adrien és társai ítélet, C–466/15, EU:C:2006:749, 25. pont).

21 Ami az EUMSZ 20. cikket illeti, meg kell állapítani, hogy bár létrehozza az uniós polgárságot, megelégszik annak kimondásával, hogy az uniós polgárokat megilletik a Szerződés által rájuk ruházott jogok, és terhelik a Szerződésben előírt kötelezettségek. Az tehát nem alkalmazható e tekintetben önállóan, a Szerződésnek az uniós polgárok jogait és kötelezettségeit szabályozó különös rendelkezéseitől – különösen például a 45. cikktől – elválasztva (lásd ebben az értelemben: 2004. december 16-i My ítélet, C-293/03, EU:C:2004:821, 32. pont; 2017. május 31–i U ítélet, C–420/15, EU:C:2013:408, 17. pont).

22 Következésképpen az EUMSZ 20. cikk értelmezése nem releváns az alapjogvita megoldása szempontjából.

23 A szociális biztonsági rendszerek koordinációjára vonatkozó rendelkezések értelmezése sem releváns. A Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően ugyanis az uniós tisztviselők nem minősíthetők a 883/2004 rendelet értelmében vett „munkavállalónak”, mivel nem tartoznak a nemzeti szociális

biztonsági jogszabályok hatálya alá, amint azt az e rendelet személyi hatályát meghatározó 2. cikkének (1) bekezdése megköveteli (lásd ebben az értelemben: 2000. október 3-i Ferlini ítélet, C-411/98, EU:C:2000:530, 41. pont; 2004. december 16-i My ítélet, C-293/03, EU:C:2004:821, 35. pont).

24 Ami a 492/2011 rendelet 7. cikkét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az mindössze a hátrányos megkülönböztetésnek az EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésben foglalt tilalmának elvét fejti ki egyedi jelleggel a foglalkoztatási és munkafeltételekre vonatkoztatva, és ezért azt ugyanúgy kell értelmezni, mint ez utóbbi cikket (2006. február 23-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-205/04, nem tették közzé, EU:C:2006:137, 15. pont; 2019. március 13-i Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach ítélet, C-437/17, EU:C:2019:193, 16. pont).

25 Az a körülmény, hogy az alapügyben szóban forgó munkavállalót uniós intézmény foglalkoztatja, e tekintetben nem meghatározó, mivel az egyenlő bánásmódnak a 492/211 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése által követett célkitűzése éppen arra irányul, hogy a más tagállamok állampolgárságával rendelkező munkavállalókra kiterjessze az összes olyan szociális kedvezményt, amelyet – függetlenül attól, hogy az a munkaszerződéshez kapcsolódik-e, vagy sem – általában a hazai munkavállalók esetében, elsősorban objektív munkavállalói minőségük folytán vagy az állam területén való lakóhellyel rendelkezés puszta ténye alapján elismernek (lásd ebben az értelemben: 2019. december 18-i Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava és társai ítélet, C-447/18, EU:C:2019:1098, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 E megfontolásokra tekintettel, és annak érdekében, hogy hasznos választ lehessen adni a kérdést előterjesztő bíróság számára, meg kell állapítani, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés kizárólag az EUMSZ 45. cikknek és a 492/2011 rendelet 7. cikkének az értelmezésére vonatkozik.

27 Ily módon e kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy az EUMSZ 45. cikket és a 492/2011 rendelet 7. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a folyósítandó családi ellátások kiszámításához a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évet tekinti referenciaévnek, és így a nemzeti tisztviselő által a valamely másik tagállamban található uniós intézményhez való kirendelése során kapott jövedelmek jelentős növekedése esetén a családi támogatások összege e tisztviselő származási tagállamába való visszatérésekor két éven keresztül jelentősen csökken.

28 Ami az EUMSZ 45. cikk (2) bekezdésével és a 492/2011 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésével ellentétes esetleges hátrányos megkülönböztetés fennállását illeti, meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás, amely a munkavállaló által a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évként meghatározott referencia naptári évben kapott jövedelmek összege alapján állapítja meg az esedékes családi támogatások összegét, különbségtétel nélkül alkalmazandó valamennyi munkavállalóra, állampolgárságukra való tekintet nélkül, ezért nem valósít közvetlenül az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést.

29 Ezenkívül a Bírósághoz benyújtott iratokból nem tűnik ki, hogy a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy e szabályozás közvetett hátrányos megkülönböztetést valósíthat meg, mivel alkalmas arra, hogy kedvezőtlenebb bánásmódban részesítse a más tagállamok állampolgárságával rendelkező munkavállalókat, mint a hazai munkavállalókat.

30 Másodszor, azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az alapeljárásban szóban forgó nemzeti szabályozás a munkavállalók Unión belüli szabad mozgásának az EUMSZ 45. cikk (1) bekezdése által tiltott akadályát képezi–e, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezéssel ellentétes bármely olyan intézkedés, amely – bár az állampolgárság vagy a lakóhely alapján történő hátrányos megkülönböztetés nélkül alkalmazandó – alkalmas arra, hogy megzavarja vagy kevésbé vonzóvá tegye az EUM–Szerződés által biztosított alapvető szabadságoknak az uniós polgárok általi gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2008. április 1–jei Gouvernement de la Communauté française és gouvernement wallon ítélet, C–212/06, EU:C:2008:178, 45. pont; Adrien és társai ítélet, C–466/15, EU:C:2006:749, 26. pont).

31 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 45. cikk annak megkönnyítését szolgálja, hogy az uniós polgárok az Unió egész területén bármilyen kereső tevékenységet folytathassanak, és azzal ellentétes minden olyan nemzeti intézkedés, amely ezeket a polgárokat hátrányosan érintheti, amennyiben egy másik tagállam területén kívánnak gazdasági tevékenységet folytatni (2008. április 1-jei Gouvernement de la Communauté française és gouvernement wallon ítélet, C-212/06, EU:C:2008:178, 44. pont; 2016. január 21–i Bizottság kontra Ciprus ítélet, C-515/14, EU:C:2016:30, 39. pont; 2018. március 7–i DW ítélet, C-651/16, EU:C:2018:162, 21. pont).

32 Így az EUMSZ 45. cikk célja többek között annak elkerülése, hogy az a munkavállaló, aki a szabad mozgáshoz való jogával élve több tagállamban állt alkalmazásban, ne kerüljön – objektív igazolás nélkül – kedvezőtlenebb helyzetbe azzal szemben, aki teljes pályafutását egyetlen tagállamban töltötte (lásd különösen: 1991. március 7-i Masgio ítélet, C-10/90, EU:C:1991:107, 17. pont; 2016. január 21–i Bizottság kontra Ciprus ítélet, C-515/14, EU:C:2016:30, 42. pont; 2018. március 7–i DW ítélet, C-651/16, EU:C:2018:162, 23. pont).

33 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a családi támogatásoknak a szabad mozgáshoz való jogot gyakorló kedvezményezettjei nem részesülnek kedvezőtlenebb bánásmódban, mint az ilyen támogatások azon jogosultjai, akik e jogot nem gyakorolták.

34 Az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti jogszabály alkalmazásában ugyanis a valamely tagállam állampolgárságával rendelkező olyan munkavállalóra, aki valamely másik tagállamba történő költözése során jövedelmeinek összegében emelkedő vagy csökkenő tendenciájú változást tapasztalt, a referencia–időszakban szerzett jövedelmeken alapuló családi támogatások kiszámítására ugyanazt a módszert kell alkalmazni, mint az olyan munkavállalóra, aki nem hagyta el származási tagállamát, ugyanakkor jövedelmében azonos változást tapasztalt.

35 Így az alapeljárás felperesei esetében a családi támogatásoknak a származási tagállamba való visszatérésük miatt csökkenő összege kiszámítása érdekében a valamely másik tagállamba történő költözésük során kapott magasabb jövedelmeket ugyanúgy figyelembe vették, mint a szabad mozgáshoz való jogát nem gyakorló munkavállaló által szerzett jövedelmek hasonló növekedését, ami e támogatások összegének hasonló csökkenéséhez vezetett.

36 Következésképpen nem a szabad mozgáshoz való jog gyakorlása vonta maga után az alapeljárás felperesei esetében az esedékes támogatások összegének csökkenését, hanem az a körülmény, hogy a más tagállamba való költözésükkor az utóbbiak által kapott jövedelmek magasabbak voltak, mint az e költözés előtt vagy után kapott jövedelmek.

37 Bár az alapeljárás felperesei azt állítják, hogy nem vitatják származási tagállamuk azon hatáskörét, hogy a társadalombiztosítási rendszerét alakítsa, többek között azáltal, hogy elfogadja a megszerezhető támogatások meghatározására vonatkozó szabályokat, azt állítják, hogy egy olyan háztartás, amely a forrásainak az övékéhez hasonló növekedését tapasztalta, miközben a származási tagállam területén maradt, két éven keresztül továbbra is részesült volna a megnövelt családi támogatásokban, jóllehet a befolyó jövedelmek meghaladták volna az alapügy tárgyát képező szabályozás által meghatározott jövedelmi plafont, és csak a harmadik évtől kezdve csökkentek volna ezek a támogatások.

38 Azzal érvelve, hogy az ilyen háztartás helyzete tökéletesen semleges lett volna, annak ellenére, hogy a forrásai tényleges változását késleltetett módon vették figyelembe, az alapeljárás felperesei valójában nem a családi támogatások összege meghatározásának módját kifogásolják, hanem inkább azt a tényt, hogy a visszatérés esetén történő esetleges kompenzáció céljából nem részesülhettek továbbra is a más tagállamba való költözésük során megemelt családi támogatásokban.

39 Márpedig az elsődleges jog nem garantálhatja valamely biztosított számára, hogy a származási tagállamától eltérő tagállamba való költözés a szociális biztonság szempontjából semleges legyen, különösen az egészségbiztosítási ellátások vagy az öregségi nyugdíjak, vagy akár a családi támogatások

terén. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a munkavállaló másik tagállamba történő költözése a tagállamok biztonsági rendszerei és jogszabályai közötti eltérésekre tekintettel a szociális védelem terén kisebb vagy nagyobb mértékben előnyös vagy hátrányos lehet az érintett személy számára (lásd ebben az értelemben: 2016. október 6-i Adrien és társai ítélet, C-466/15, EU:C:2016:749, 27. pont; 2017. július 18-i Erzberger ítélet, C-566/15, EU:C:2017:562, 34. pont).

40 Következésképpen az a körülmény, hogy az alapeljárás felperesei egy másik tagállamba való költözésükkor nem részesülhettek a származási tagállamuk által folyósított családi támogatásokban, és hogy az utóbbi államba való visszatérés esetén kapott családi támogatások két évig nem állnak összhangban az ezen időszak során szerzett jövedelmükkel, nem minősülhet a munkavállalók szabad mozgásával és különösen az EUMSZ 45. cikkel ellentétes kedvezőtlenebb bánásmódnak.

41 Ugyanez a következtetés vonható le a 492/2011 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésére tekintettel, mivel e rendelkezést – amint arra a jelen ítélet 24. pontja emlékeztet – ugyanúgy kell értelmezni, mint az EUMSZ 45. cikket.

42 Egyébiránt, ami az alapügy felpereseinek azon érvelését illeti, amely szerint az alapügy tárgyát képező nemzeti szabályozás befolyásolhatja a valamely tagállam állampolgárságával rendelkező munkavállaló arra vonatkozó döntését, hogy munkavállalás céljából egy másik tagállamba utazzon, és magasabb jövedelemben részesüljön, amennyiben a származási tagállamba való visszatérése esetén jelentősen csökkentett összegű családi támogatások folyósítása miatt hátrányos helyzetbe kerül, emlékeztetni kell arra, hogy annak értékelése során, hogy valamely nemzeti rendelkezés hátrányosan megkülönböztető jellegű–e, nem lehet figyelembe venni azokat az okokat, amelyek miatt valamely migráns munkavállaló úgy dönt, hogy az Unión belüli szabad mozgás őt megillető jogával él (lásd ebben az értelemben: 2013. december 5-i Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken ítélet, C-514/12, EU:C:2013:799, 33. pont).

43 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 45. cikket és a 492/2011 rendelet 7. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a folyósítandó családi ellátások kiszámítása szempontjából referenciaévként a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évet veszi figyelembe, ezért a valamely nemzeti tisztviselő által egy másik tagállamban található uniós intézményhez való kirendelés során szerzett jövedelem jelentős növekedése esetén a családi támogatások összege e tisztviselő származási tagállamba való visszatérésekor két éven keresztül jelentősen csökken.

A költségekről

44 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 45. cikket és a munkavállalók Unión belüli szabad mozgásáról szóló, 2011. április 5-i 492/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely a folyósítandó családi ellátások kiszámítása szempontjából referenciaévként a kifizetési időszakot megelőző utolsó előtti évet veszi figyelembe, ezért a valamely nemzeti tisztviselő által egy másik tagállamban található európai uniós intézményhez való kirendelés során szerzett jövedelem jelentős növekedése esetén a családi támogatások összege e tisztviselő származási tagállamba való visszatérésekor két éven keresztül jelentősen csökken.

Aláírások